

64

ZARZĄDZENIE MINISTRA TRANSPORTU, ŻEGLUGI I ŁĄCZNOŚCI

z dnia 10 lutego 1989 r.

w sprawie korzystania ze środków łączności telekomunikacyjnej przez misje zagraniczne.

Na podstawie art. 20 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o łączności (Dz. U. Nr 54, poz. 275, z 1987 r. Nr 33, poz. 180 i z 1988 r. Nr 41, poz. 324) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zarządzenie reguluje warunki korzystania ze środków łączności telekomunikacyjnej przez przedstawicielstwa dyplomatyczne, urzędy konsularne i inne misje zagraniczne korzystające z przywilejów i immunitetów na podstawie ustaw, umów i zwyczajów międzynarodowych, zwane dalej „misjami zagranicznymi”, a także przez członków ich personelu, jeżeli nie są obywatelami polskimi i nie mają miejsca stałego pobytu na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

2. Zarządzenie ma także zastosowanie do międzynarodowych organizacji międzyrządowych posiadających swoją siedzibę na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, a także funkcjonariuszy tych organizacji, jeżeli nie są oni obywatelami polskimi i nie mają miejsca stałego pobytu na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

§ 2. 1. Zakładanie i używanie przewodowych sieci telekomunikacyjnych instalowanych w budynkach lub części budynków zajmowanych przez misje zagraniczne lub międzynarodowe organizacje międzyrządowe, niezależnie od tego, kto jest właścicielem nieruchomości, wymaga uzgodnienia z właściwą dyrekcją wojewódzką państwowej jednostki organizacyjnej „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” warunków współpracy z jednolitą siecią telekomunikacyjną.

2. Zakładanie i używanie przez misje zagraniczne lub międzynarodowe organizacje międzyrządowe sieci telekomunikacyjnych nie odpowiadających warunkom określonym w ust. 1 wymaga zezwolenia Dyrekcji Generalnej państwowej jednostki organizacyjnej „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”.

3. Wnioski o wydanie zezwolenia określonego w ust. 2 powinny zawierać:

- 1) adres miejsca zainstalowania urządzeń telekomunikacyjnych,
- 2) wnioskowany termin zainstalowania i uruchomienia urządzeń,
- 3) dane techniczne urządzeń i linii telekomunikacyjnych wnioskowanych do zainstalowania (typ, producent, rodzaj współpracy z siecią telekomunikacyjną użytku publicznego, liczbę łączy przewidywanych do współpracy z tą siecią, zakres częstotliwości przesyłanych sygnałów w punktach styku z siecią telekomunikacyjną użytku publicznego, szybkość transmisji sygnałów, system sygnalizacji),
- 4) okres, na jaki ma być wydane zezwolenie.

§ 3. 1. Zakładanie i używanie przez misje zagraniczne lub międzynarodowe organizacje międzyrządowe urządzeń nadawczych i nadawczo-odbiorczych służących do łączności radiowej w systemie naziemnym i satelitarnym, zwanych dalej „stacjami radiowymi”, jak również dokonywanie zmian w tych stacjach wymaga zezwolenia Ministra Transportu, Żeglugi i Łączności.

2. Wnioski o wydanie zezwolenia określonego w ust. 1 powinny zawierać:

- 1) adres miejsca zainstalowania stacji radiowej,
- 2) znak wywoławczy stacji radiowej,
- 3) godziny i czas pracy stacji radiowej,
- 4) miejscowości, z którymi ma być utrzymywana łączność radiowa, i ich współrzędne geograficzne,
- 5) częstotliwości nadawania i odbioru przez stację radiową,
- 6) moc wyjściową urządzenia nadawczego stacji radiowej,
- 7) dane techniczne anteny nadawczej i odbiorczej (typ, model, producent, wysokość zawieszenia nad poziomem ziemi, zysk antenowy, polaryzacja, azymut największego promieniowania, szerokość kąta otwarcia),
- 8) informacje o stosowanych systemach zwiększających odporność na zakłócenia i o systemach automatycznej korekcji błędów,
- 9) wnioskowany termin zainstalowania i uruchomienia stacji radiowej.

3. Moc wyjściowa urządzenia nadawczego stacji radiowej nie może przekraczać 1 kW.

§ 4. W odniesieniu do stacji radiowych w systemie satelitarnym wniosek o wydanie zezwolenia powinien ponadto zawierać dane wymagane w procesie koordynacji i notyfikacji stacji w Międzynarodowej Izbie Rejestracji Częstotliwości (IFRB) Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego (UIT).

§ 5. 1. Członkom personelu misji zagranicznych oraz funkcjonariuszom międzynarodowych organizacji międzyrządowych może być wydane zezwolenie na posiadanie i używanie amatorskiej stacji radiowej indywidualnej lub uprawnienia operatorskie na czas określony, nie dłuższy niż czas jednorazowego pobytu w Polsce. Zezwolenie powyższe i uprawnienia operatorskie wydaje Główny Inspektorat Państwowej Inspekcji Radiowej.

2. Wnioski o wydanie zezwolenia określonego w ust. 1 powinny zawierać:

- 1) dane personalne osoby wnioskującej oraz numer paszportu,

- 2) dane techniczne stacji radiowej (typ, model, producent, rodzaje urządzeń nadawczych i nadawczo-odbiorczych, rodzaje anten nadawczo-odbiorczych),
- 3) adres miejsca zainstalowania stacji radiowej,
- 4) pisemną zgodę administratora lub właściciela lokalu, obiektu lub nieruchomości na zainstalowanie stacji radiowej.

§ 6. Posiadanie i używanie przez misje zagraniczne, międzynarodowe organizacje międzyrządowe i członków personelu misji zagranicznych, a także funkcjonariuszy międzynarodowych organizacji międzyrządowych urządzeń odbiorczych służących do odbioru programów radiofonicznych i telewizyjnych nadawanych w systemie satelitar-nym nie wymaga, na zasadzie wzajemności, zezwolenia.

§ 7. Audycje nadawane przez urządzenia megafonowe, telewizję przewodową oraz zestawy audiowizualne zainstalowane na terenie siedziby misji zagranicznej lub międzynarodowej organizacji międzyrządowej nie mogą być słyszalne i widzialne poza tym terenem.

§ 8. Wnioski w sprawach, o których mowa w § 2—4, składa się za pośrednictwem Protokołu Dyplomatycznego

Ministerstwa Spraw Zagranicznych. Zezwolenia wydaje się na zasadzie wzajemności.

§ 9. 1. W razie stwierdzenia, że urządzenia telekomunikacyjne i stacje radiowe używane przez misje zagraniczne lub międzynarodowe organizacje międzyrządowe powodują zakłócenia w działaniu innych urządzeń telekomunikacyjnych i stacji radiowych poza terenem misji zagranicznej lub organizacji międzyrządowej, misja lub organizacja międzyrządowa obowiązana jest do podjęcia właściwych środków w celu usunięcia tych zakłóceń.

2. W szczególnych przypadkach ze względu na interes Państwa może być w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych wstrzymana lub ograniczona praca określonych urządzeń telekomunikacyjnych lub stacji radiowych w drodze cofnięcia danego zezwolenia lub ograniczenia wydanych uprawnień.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Transportu, Żeglugi i Łączności: *J. Kamiński*

65

ZARZĄDZENIE PREZESA NARODOWEGO BANKU POLSKIEGO

z dnia 13 marca 1989 r.

w sprawie zasad udzielania zezwoleń dewizowych na prowadzenie punktów kupna i sprzedaży walut obcych.

Na podstawie art. 21 ust. 2 w związku z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1989 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 6, poz. 33) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zezwolenie dewizowe na prowadzenie punktu kupna i sprzedaży walut obcych, zwane dalej „zewoleniem”, jest udzielane przez Narodowy Bank Polski, zwany dalej „NBP”, jako indywidualne zezwolenie na wniosek.

2. Wniosek o wydanie zezwolenia, z zastrzeżeniem ust. 3, powinien zawierać:

- 1) wskazanie osoby, od której pochodzi, jej adres i żądanie,
- 2) określenie okresu, na jaki zezwolenie ma być udzielone, oraz terminu uruchomienia punktu kupna i sprzedaży walut obcych,
- 3) wskazanie adresu oraz danych o pomieszczeniu, w którym będzie prowadzona sprzedaż i kupno walut obcych,
- 4) udokumentowane dane o posiadaniu kwalifikacji kasjera walutowego przez osoby, które będą prowadziły kupno i sprzedaż walut obcych,

5) oświadczenie w sprawie karalności za przestępstwo skarbowe, przeciwko mieniu lub inne przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez osobę, której ma być udzielone zezwolenie, oraz przez osoby, które będą prowadziły kupno i sprzedaż walut obcych, lub dane o karalności.

3. Nie stosuje się wymagań ustalonych w ust. 2:

- 1) pkt 4 i 5, jeżeli wniosek o wydanie zezwolenia został złożony przez bank,
- 2) pkt 5, jeżeli wniosek o wydanie zezwolenia został złożony przez inną osobę prawną niż bank.

4. Przed udzieleniem zezwolenia NBP może:

- 1) zażądać uzupełnienia danych zawartych we wniosku, jeżeli nie czyni on zadość wymaganiom ustalonym w ust. 2,
- 2) sprawdzić dane, o których mowa w ust. 2 pkt 3, zawarte we wniosku,
- 3) poddać sprawdzeniu fachowe przygotowanie osoby wskazanej we wniosku jako przewidzianej do prowadzenia kupna i sprzedaży walut obcych.